

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXIII. — Wydana i rozesłana dnia 25. czerwca 1918.

Treść: *Nr* 228. Rozporządzenie, zawierające postanowienia celem wykonania ustawy z dnia 28. marca 1918, którą ustanowiono podwyższenia minimalnego dochodu i poborów spoczynkowych dla duszpasterzy katolickich jakoteż minimalnego dochodu dygnitarzy i kanoników przy kapitułach metropolitalnych, katedralnych i konkatedralnych kościoła katolickiego, a to obrządku łacińskiego, greckiego i ormiańskiego.

228.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty i Ministra skarbu z dnia 19. czerwca 1918,

zawierające postanowienia celem wykonania ustawy z dnia 28. marca 1918. Dz. u. p. Nr. 115, którą ustanowiono podwyższenia minimalnego dochodu i poborów spoczynkowych dla duszpasterzy katolickich jakoteż minimalnego dochodu dygnitarzy i kanoników przy kapitułach metropolitalnych, katedralnych i konkatedralnych kościoła katolickiego, a to obrządku łacińskiego, greckiego i ormiańskiego.

Do artykułu I.

§ 1.

Podwyższenie kwot kongruy, przewidziane w artykule I. ustawy z dnia 28. marca 1918, Dz. u. p. Nr. 115, przyznaje polityczna władza krajowa z urzędu tym duszpasterzom, którzy sprawowali już swój urząd w chwili wejścia ustawy w życie, o ile pobierają uzupełnienie kongruy z funduszu religijnego.

Tak samo przyznaje polityczna władza krajowa z urzędu podwyższenie płacy — wraz z dodatkiem w kwocie rocznych 300 K — tym prowizorom,

którzy w chwili wejścia ustawy w życie sprawowali swój urząd, a tak samo roczny dodatek w kwocie 400 K tym duszpasterzom, którzy przed wejściem ustawy w życie przeszli w stan spoczynku.

W tych przypadkach rozstrzygnięcia z urzędu mają co do powzięcia i wydania rozstrzygnięcia władzy krajowej, co do wyasygnowania podwyższonych poborów i co do zacepienia orzeczenia władzy krajowej odpowiednie zastosowanie postanowienia rozporządzeń ministeryalnych z dnia 16. listopada 1898, Dz. u. p. Nr. 205, i z dnia 14. stycznia 1904, Dz. u. p. Nr. 7.

§ 2.

Duszpasterze, sprawujący swój urząd w chwili wejścia ustawy w życie, którzy nie pobierają uzupełnienia kongruy z funduszu religijnego a podnoszą roszczenie do takiego uzupełnienia, mają zgłosić swe roszczenie w ordynaryacie przez wniesienie do dnia 31. lipca 1918 zeznania dotyczącego poborów, połączonych ze swym urzędem duchownym, ułożonego według przepisu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 16. listopada 1898, Dz. u. p. Nr. 205.

Termin ten można z ważnych powodów przedłużyć.

Prośby o przedłużenie terminu należy wniesić jeszcze przed jego upływem do władzy krajowej, która w razie udowodnionego istnienia ważnych powodów może zezwolić na przedłużenie terminu na przeciąg ośmiu tygodni.

Minister wyznań może zezwolić wyjątkowo na dalsze przedłużenie terminu.

W razie wniesienia zeznania po upływie ustawowego lub przedłużonego terminu, należy przyznać uzupełnienie kongruy dopiero od dnia nadejścia fasyi do politycznej władzy krajowej.

Zresztą mają znaleźć odpowiednie zastosowanie postanowienia rozporządzeń ministerjalnych z dnia 16. listopada 1898, Dz. u. p. Nr. 205, i z dnia 14. stycznia 1904, Dz. u. p. Nr. 7.

Do artykułu II.

§ 1.

Podwyższenia dochodu minimalnego, przewidziane w artykule II. ustawy z dnia 28. marca 1918, Dz. u. p. Nr. 115, przyznaje z urzędu polityczna władza krajowa duszpasterzom, sprawującym swój urząd w czasie wejścia ustawy w życie, o ile oni w tym czasie pobierali podwyższenie dochodu minimalnego z funduszu religijnego stosownie do ustawy z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 56.

W tych przypadkach rozstrzygania z urzędu mają co do powzięcia i wydania rozstrzygnięcia władzy krajowej, co do wyasygnowania podwyższonych poborów i co do zacepienia orzeczenia władzy krajowej odpowiednie zastosowanie postanowienia rozporządzeń ministerjalnych z dnia 16. listopada 1898, Dz. u. p. Nr. 205, i z dnia 14. stycznia 1904, Dz. u. p. Nr. 7.

O ile duszpasterze sprawujący swój urząd w chwili wejścia w życie ustawy z dnia 28. marca 1918, Dz. u. p. Nr. 115, nie pobierali podwyższenia dochodu minimalnego z funduszu religijnego na zasadzie ustawy z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 56, mają roszczenie o ustalone w artykule II. podwyższenia dochodu minimalnego zgłosić w ordynaryacie przez wniesienie do dnia 31. lipca 1918 zeznania, ułożonego według przepisu rozporządzenia ministerjalnego z dnia 16. listopada 1898, Dz. u. p. Nr. 205, albo w razie, jeżeli zeznanie takie dla odnośnej posady zostało już przedłożone albo jest ono według powołanego codopiero rozporządzenia (§ 1., ustęp 3.) zbyt późnym, przez wniesienie doniesienia o ukończeniu miarodajnego czasu służby.

W przyszłości mają duszpasterze zgłosić w ordynaryacie roszczenie o przewidziane w artykule II. podwyższenia dochodu minimalnego przez wniesienie zeznania albo w razie, jeżeli zeznanie takie zostało już przedłożone lub jest ono według § 1., ustęp 3., powołanego powyżej rozporządzenia

zbyt późnym, przez wniesienie doniesienia o ukończeniu czasu służby w ciągu dwumiesięcznego terminu od dnia zapadłości podwyższenia.

W razie zaistnienia roszczenia o dalsze podwyższenia należy zrobić ponowne doniesienie.

Terminy do wniesienia zeznania, względnie przedłożenia doniesienia można z ważnych powodów przedłużyć.

Prośby o przedłużenie tych terminów należy jeszcze przed ich upływem wnieść do władzy krajowej; która w razie udowodnionego istnienia ważnych powodów może zezwolić na przedłużenie terminu na przeciąg ośmiu tygodni. Minister wyznań może zezwolić wyjątkowo na dalsze przedłużenie terminu.

W razie, jeżeli zeznanie, które ma być przedłożone, zostanie wniesione po upływie ustawowego lub przedłużonego terminu, należy przyznać podwyższenie dochodu minimalnego, względnie część tego podwyższenia, nie pokrytą stałe z urzędem połączonymi poborami, dopiero od dnia nadejścia fasyi do politycznej władzy krajowej.

Do zeznania lub doniesienia należy dołączyć w dwóch egzemplarzach tabelę służbową według formularza, znajdującego się przy niniejszem rozporządzeniu.

W tabeli służbowej należy wykazać całe dotychczasowe zatrudnienie duszpasterza na poszczególnych sprawowanych przez niego posadach, podając kalendarzowo czas ich trwania.

Za duchownych zakonnych, rozwijających działalność w inkorporowanych stacyach duszpasterskich, może przełożony zakonu wnieść w ich zastępstwie zeznanie lub doniesienie w ordynaryacie. Przy takich stacyach należy również, podając lub przedkładając ewentualnie odnośne orzeczenia w sprawie sprostowania, udowodnić, że dla zakonników pracujących w dotyczących stacyach duszpasterskich zostało wyasygnowane z funduszu religijnego uzupełnienie dotacji w myśl ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176.

§ 2.

Ordynaryat bada i potwierdza prawdziwość dat przytoczonych w tabeli służbowej i przesyła ją władzy krajowej wraz z zeznaniem lub doniesieniem.

Władza krajowa zarządza w razie potrzeby po ponownem wysłuchaniu biskupiego ordynaryatu te dochodzenia, jakie uważa za potrzebne celem wyjaśnienia stanu rzeczy.

Władza ta ma orzec uwzględniając termin zapadłości unormowany w artykule II., § 2., ustawy

jaka kwota należy się rocznie duszpasterzom z tytułu podwyższenia.

Co do powzięcia i wydania rozstrzygnięcia władzy krajowej, następnie co do wyasygnowania podwyższonych poborów, wkońcu co do zaczepienia orzeczenia władzy krajowej mają odpowiednie zastosowanie postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 16. listopada 1898, Dz. u. p. Nr. 205, i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. stycznia 1904, Dz. u. p. Nr. 7.

§ 3.

Jeżeli duszpasterzowi zostanie wyasygnowany na razie pobierane przez jego poprzednika uzupełnienie kongruy z funduszu religijnego po myśli § 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. stycznia 1904, Dz. u. p. Nr. 7, to w razie, jeżeli do odnośnego zawiadomienia ordynaryatu jest dołączona wygotowana w odpowiedni sposób tabela służbowa albo jeżeli tabela taka znajduje się u władzy krajowej, można temu duszpasterzowi wyasygnować także prowizorycznie z funduszu religijnego podwyższenia, należące się na podstawie jego służby.

W razie przeniesienia kapłanów pomocniczych w tym samym charakterze albo na stanowisko prowizora wystarcza doniesienie o przeniesieniu z powołaniem się na ostatnie wyasygnowanie podwyższenia dochodu minimalnego i na odnośną tabelę służbową, o ile nie zgłoszono roszczenia o dalsze podwyższenie tego dochodu.

Zresztą mają prowizorowie opróżnionych prebend zgłosić prawo do należących się im podwyższeń przez przedłożenie doniesienia o ukończeniu miarodajnego czasu służby w sposób, podany powyżej w § 1.

§ 4.

Przewidziane w artykule II. podwyższenie odpowiadającego stanowi dochodu minimalnego należy w pierwszej linii pokryć z poborów, połączonych stale z urzędem duchownym.

Jeżeli gmina duszpasterska albo gmina miejscowa albo też jakaś trzecia osoba ma obowiązek zapewnienia duszpasterzom ustalonego kaźdocześnie ustawowego dochodu minimalnego, w takim razie należy zawsze zbadać na podstawie odnośnych zobowiązań a w razie potrzeby stwierdzić przez wydanie orzeczenia w toku instancyi, czy zobowiązanie to odnosi się także do podwyższenia odpowiadającego stanowi dochodu minimalnego, jakie zostało ustanowione powołaną ustawą stosownie do odnośnego czasu trwania służbowego zatrudnienia dotyczącego duszpasterza.

W przeciwnym razie należy podwyższenie poborów, przypadające według powyższych postanowień, wyasygnować z funduszu religijnego.

§ 5.

Postanowienia § 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 16. listopada 1898, Dz. u. p. Nr. 205, w sprawie donoszenia o zmianach w substancyi majątku prebendy, względnie dochodu lokalnego, mających wpływ na uzupełnienie kongruy z funduszu religijnego, mają zastosowanie także do takich zmian, które wpływają na pokrywanie z funduszu religijnego podwyższenia dochodu minimalnego.

§ 6.

Do prośb o przeniesienie w stan spoczynku należy dołączyć tabelę służbową, wygotowaną w taki sam sposób, jak to postanowiono powyżej w § 1.

W tabeli tej należy uwidocznic zapadłe już podwyższenia z powołaniem się na ostatnią odnośną asygnatę władzy krajowej.

Do artykułu III.

§ 1.

Podwyższenie kwot dochodu minimalnego, przewidziane w artykule III. ustawy z dnia 28. marca 1918, Dz. u. p. Nr. 115, przyznaje z urzędu polityczna władza krajowa dygnitarzom i kanonikom kapituł metropolitalnych, katedralnych i konkatedralnych, sprawującym swój urząd w czasie wejścia ustawy w życie, o ile oni pobierają już uzupełnienie dotacyi z funduszu religijnego.

Przytem mają co do powzięcia i wydania rozstrzygnięcia władzy krajowej, co do wyasygnowania podwyższonych poborów i co do zaczepienia orzeczenia władzy krajowej odpowiednie zastosowanie postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. kwietnia 1894, Dz. u. p. Nr. 76.

§ 2.

O ile członkowie wspomnianych powyżej kapituł, sprawujący swój urząd w chwili wejścia ustawy w życie, nie pobierają uzupełnienia dotacyi z funduszu religijnego i roszczą sobie prawo do takiego uzupełnienia, winni podnieść swe roszczenie przez wniesienie w ordynaryacie do dnia 31. lipca 1918 zeznania, sporządzonego według przepisu powołanego codopiero rozporządzenia ministeryalnego w sprawie poborów połączonych z ich urzędem duchownym.

Z ważnych powodów można termin ten przedłużyć.

Prośby o przedłużenie terminu należy jeszcze przed jego upływem wnieść u władzy krajowej, która w razie istnienia ważnych powodów może zezwolić na przedłużenie terminu na przeciąg ośmiu tygodni. Zezwolenie na dalsze przedłużenie terminu jest zastrzeżone Ministrowi wyznań.

Jeżeli zeznanie zostało przedłożone po upływie ustawowego lub przedłużonego terminu, należy uzupełnienie dotacji przyznać dopiero od dnia nadejścia fasyi do politycznej władzy krajowej.

Zresztą mają odpowiednie zastosowanie postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. kwietnia 1894, Dz. u. p. Nr. 76.

Do artykułu IV.

§ 1.

Dygnitarze i kanonicy rezydeneyalni kapituł metropolitalnych, katedralnych i konkatedralnych, sprawujący swój urząd w chwili wejścia w życie ustawy z dnia 28. marca 1918, Dz. u. p. Nr. 115, mają podnieść roszczenie o przewidziane w artykule IV. podwyższenia dochodu minimalnego przez wniesienie w ordynaryacie do dnia 31. lipca 1918 zeznania, sporządzonego według przepisu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. kwietnia 1894, Dz. u. p. Nr. 76, albo — jeżeli zeznanie takie już istnieje — przez przedłożenie doniesienia o czasie, spędzonym w służbie.

Co do powzięcia i wydania rozstrzygnięcia władzy krajowej, co do wyasygnowania podwyższonych poborów i co do zacepienia orzeczenia władzy krajowej mają przytem odpowiednie zastosowanie postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. kwietnia 1894, Dz. u. p. Nr. 76.

W przyszłości mają członkowie wspomnianych powyżej kapituł zgłosić w ordynaryacie roszczenie o przyznanie ustalonych w artykule IV. podwyższeń dochodu minimalnego przez wniesienie zeznania albo w razie, jeżeli zeznanie takie zostało już przedłożone, przez wniesienie doniesienia o ukończonym czasie służby, a to w ciągu trzechmiesięcznego terminu od dnia zapadłości podwyższenia.

W razie zaistnienia roszczenia o dalsze podwyższenia należy ponownie przedłożyć takie doniesienie.

Terminy do wniesienia zeznania, względnie doniesienia można z ważnych powodów przedłużyć.

Prośby o przedłużenie tych terminów należy jeszcze przed ich upływem wnieść do władzy krajowej, która w razie istnienia ważnych powodów może zezwolić na przedłużenie terminu na przeciąg

ośmiu tygodni. Zezwolenie na dalsze przedłużenie terminu jest zastrzeżone Ministrowi wyznań.

W razie, jeżeli zeznanie, które ma być przedłożone, zostanie wniesione po upływie ustawowego lub przedłużonego terminu, należy przyznać podwyższenie dochodu minimalnego, względnie część tego podwyższenia, niepokrytą stale z urzędem związanymi poborami, dopiero od dnia nadejścia fasyi do politycznej władzy krajowej.

Do zeznania lub do doniesienia należy dołączyć w trzech egzemplarzach tabelę służbową według formularza, znajdującego się przy niniejszym rozporządzeniu.

W tabeli tej należy wykazać całą dotychczasową służbę członka kapituły, spędzoną w kapitule, w duszpasterstwie lub na jakimś innym publicznym urzędzie kościelnym, w szczególności w charakterze profesora teologii, a to podając kalendarzowo czas trwania każdego poszczególnego zatrudnienia i wymieniając ewentualnie zapadłe w czasie tych poszczególnych zatrudnień podwyższenia dochodu minimalnego względnie dodatki starszeństwa.

§ 2.

Ordynaryat bada i potwierdza prawdziwość dat przytoczonych w tabeli służbowej i przesyła ją do władzy krajowej wraz z zeznaniem lub doniesieniem.

Władza ta zarządza w razie potrzeby po ponownem wysłuchaniu biskupiego ordynaryatu te dochodzenia, jakie uważa za potrzebne celem wyjaśnienia stanu rzeczy.

Władza krajowa ma orzec uwzględniając termin zapadłości, unormowany w artykule IV., § 2., ustawy, jaka kwota należy się rocznie członkowi kapituły z tytułu podwyższenia.

Co do powzięcia i wydania rozstrzygnięcia władzy krajowej, następnie co do wyasygnowania podwyższonych poborów, wkońcu co do zacepienia orzeczenia władzy krajowej mają odpowiednie zastosowanie postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. kwietnia 1894, Dz. u. p. Nr. 76.

§ 3.

Jeżeli członkowi kapituły zostanie wyasygnowane na razie pobierane przez jego poprzednika uzupełnienie dotacji z funduszu religijnego po myśli § 12. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. kwietnia 1894, Dz. u. p. Nr. 76, to można w razie, jeżeli do odnośnego zawiadomienia ordynaryatu jest dołączona wygotowana w odpowiedni sposób tabela służbowa lub jeżeli tabela taka znajduje się już u władzy krajowej, wyasygnować mu także prowizorycznie z funduszu religijnego te podwyższenia, jakie należą się na podstawie jego służby.

§ 4.

Podwyższenia odpowiadającego stanowi dochodu minimalnego, przewidziane w artykule IV., należy w pierwszej linii pokryć z poborów, połączonych stale z urzędem duchownym.

Do artykułu VI.

Az do chwili wyasygnowania poborów, przypadających według ustawy z dnia 28. marca 1918, Dz. u. p. Nr. 115, zostaną duszpasterzom i członkom kapituły pozostawione pobierane przez nich dotychczas pobory na rachunek nowej do-

tacy i należy równocześnie z przekazaniem nowej dotacyi postarać się o wyrównanie.

Przytem należy dodatki, zapadłe na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. listopada 1917, Dz. u. p. Nr. 453, a to części tych dodatków przypadające na czas od dnia 1. stycznia 1918 do dnia 30. czerwca 1918, potrącić od podwyższeń, należących się na zasadzie ustawy.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1918. Z chwilą tą traci moc obowiązującą rozporządzenie ministeryalne z dnia 6. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 63.

Ćwikliński wlr.

Wimmer wlr.

Tabela służbowa

wygotowana celem uzyskania podwyższeń dochodu minimalnego (poborów spoczynkowych), zagwarantowanych ustawą z dnia 28. marca 1918, Dz. u. p. Nr. 115.

Imię i nazwisko duszpastora (członka kapituły)	Dzień wyswięcenia	Posady w duszpastor- stwie lub w innej publicznej służbie kościelnej	Kalendarzowy czas trwania służby na po- szczególnych posadach	Czas trwania służby na tych posadach według lat, miesięcy i dni	Dotychczasowe przy- znania podwyższeń do- chodu minimalnego w miarę przebytego czasu służby	Uwaga

Podszedły całkowity czas służby

Prawdziwość powyższych dat potwierdza się:

(Ordynaryj.)